

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 104/2019
08.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Иштван Нађ и Божидар Микулић, адвокати из ..., против туженог ПД „Војводина“ д.о.о. Ново Милошево, правног следбеника ДОО „Ђуро Стругар“ из Куле, чији је пуномоћник Никола Малић, адвокат из ..., ради понављања правноснажно окончаног поступка, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 78/18 од 18.09.2018. године, у седници одржаној 08.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 78/18 од 18.09.2018. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 9091/2010 (2006) од 02.07.2018. године, усвојен је предлог тужиоца, па је дозвољено понављање поступка правноснажно окончаног пресудом на основу одрицања Општинског суда у Кули П1 1440/2006 од 26.12.2006. године, па је укинута пресуда на основу одрицања Општинског суда у Кули П1 1440/2006 од 26.12.2006. године.

Решењем Вишег суда у Сомбору Гж1 78/18 од 18.09.2018. године, ставом првим изреке жалба туженог је одбијена и првостепено решење потврђено. Ставом другим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка.

Против решења другостепеног суда тужени је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, на основу члана 399. у вези члана 412. став 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни повреде из тачке 12. истог става, на коју се ревизијом указује, јер побијана одлука садржи јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама, који нису у

супротности са изведеним доказима, а оцењени су и жалбени наводи од одлучног значаја.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је на основу члана 422. тачка 11. ЗПП, поднео предлог за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом на основу одрицања Општинског суда у Кули П1 1440/2006 од 26.12.2006. године, којом је одбијен тужбени захтев ради исплате примања која имају карактер зараде, јер је тужилац повукао тужбу уз одрицање од тужбеног захтева према правном претходнику туженог. У предлогу је навео да је 02.03.2017. године сазнао за постојање разлога за понављање поступка, односно за одлуку Уставног суда Уж 6784/2012 од 12.11.2014. године, Уж 2524/2009 од 22.02.2012. године и Уж 2542/2009 од 17.11.2011. године, којима је утврђено да је подносиоцима уставне жалбе у тим предметима, у поступцима који су правноснажно окончани пресудама Округног суда у Сомбору, повређено право на правично суђење и право на правичну накнаду за рад и социјалну заштиту, који су зајемчени одредбама члана 32. став 1. и члана 60. став 4. Устава РС. Судови су утврдили да се тужилац налази у истој правној ситуацији као и подносиоци уставних жалби у наведеним одлукама Уставног суда, па је усвојен предлог тужиоца и дозвољено понављање поступка.

Имајући у виду изнето, Врховни касациони суд налази да је основан закључак нижестепених судова да су у конкретном случају испуњени услови за понављање поступка прописани одредбом члана 422. тачка 11. ЗПП.

Наиме, одредбом члана 87. Закона о Уставном суду („Сл. гласник РС“, број 109/07 и 99/11), прописано је да ако је појединачним актом или радњом повређено или ускраћено Уставом зајемчено људско или мањинско право и слобода више лица, а само неки од њих су поднели уставну жалбу, одлука Уставног суда односи се и на лица која нису поднела уставну жалбу, ако се налазе у истој правној ситуацији. Одредбом члана 422. тачка 11. ЗПП, прописано је да се поступак који је одлуком суда правноснажно завршен, може поновити по предлогу странке, ако је у поступку по уставној жалби Уставни суд утврдио повреду или ускраћивање људског или мањинског права и слободе зајемчене Уставом у парничном поступку.

У конкретном случају, правноснажном пресудом на основу одрицања Општинског суда у Кули П1 1440/2006 од 26.12.2006. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износе на име регреса за годишњи одмор за 2003, 2004. и 2005. годину и разлике у заради за период од 2003. године до 2006. године, те да тужени надлежним фондовима изврши уплату припадајућих пореза и доприноса на износе ближе наведене у изреци пресуде. Наведена пресуда је донета јер су парничне странке закључиле уговор о вансудском поравнању, којим се тужилац одрекао свих новчаних потраживања према туженом на име зараде и осталих потраживања из радног односа.

Одлуком Уставног суда Уж 2524/2009 од 22.02.2012. године, усвојена је уставна жалба ББ и утврђена повреда права подносиоца уставне жалбе на правично суђење и на правичну накнаду за рад и социјалну заштиту, зајемчене одредбама члана 32. став 1. и члан 60. став 4. Устава Републике Србије, па је надлежном суду наложено да у року од 60 дана понови поступак по жалби против првостепене одлуке. Одлуком Уставног суда и Уж 2542/2009 од 17.11.2011. године, усвојена је уставна жалба ВВ и утврђена иста

повреда права и наложено понављање поступка по жалби, али је утврђено и проширено дејство ове одлуке, односно одређено је да ова одлука има правно дејство и према лицима која нису поднела уставну жалбу, а налазе се у истој правној ситуацији, сагласно одредби члана 87. Закона о Уставном суду.

Имајући ово у виду, као и да се тужилац налази у истој правној ситуацији као подносиоци уставне жалбе у поступцима у којима је Уставни суд својим одлукама Уж 2542/2009 од 17.11.2011. године и Уж 2524/2009 од 22.02.2012. године, наложио понављање поступка по жалби, јер је утврдио повреду права зајемчених одредбама члана 32. став 1. и члана 60. став 4. Устава Републике Србије, као и да је одлуком Уж 2542/2009 од 17.11.2011. године, одређено њено проширено правно дејство и према лицима која нису поднела уставну жалбу, а налазе се у истој чињенично-правној ситуацији, то се наведене одлуке Уставног суда морају односити и на тужиоца, што значи да представљају разлог за понављање поступка, предвиђен чланом 422. тачка 11. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су на оцену законитости побијане одлуке - којом је дозвољено понављање поступка, без утицаја наводи ревизије да се тужилац није одрекао права по основу рада зајемчених Уставом, већ се одрекао тужбеног захтева. Наиме, у конкретном случају побијаном одлуком одлучено је о предлогу за понављање поступка, који је усвојен након што је утврђено да су испуњени услови из члана 422. став 1. тачка 11. ЗПП, јер се тужилац налази у истој чињенично-правној ситуацији као подносиоци уставне жалбе у поступцима по уставној жалби, у којима је Уставни суд утврдио повреду права зајемчених Уставом у парничном поступку. То значи да ће ове наводе туженог, односно да ли се тужилац одрекао тужбеног захтева или права по основу рада зајемчених Уставом и од каквог је то утицаја на основаност тужбеног захтева, суд ценити у поновљеном поступку, односно у поступку поновног одлучивања о тужбеном захтеву тужиоца.

На основу члана 405. став 1. у вези члана 412. став 5. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић